

A Rákóczi-szabadságharc emlékei Kassán

Járasi Lőrinc írásában a Rákóczi-szabadságharc kitörésének háromszáz éves jubileumára hivatkozva javasolja, hogy kapcsolódjunk be a helyi megemlékező rendezvényekbe. A megemlékezéseken kívül az erdészársadalom nevében egy bizottság felkereshetné Kassa városában a nagyságos fejedelem nyughelyét és elhelyezhetné a tisztelet babérkoszorúját.

II. Rákóczi Ferenc és bujdosó társainak hamvait 1906-ban hozták haza Rodostóból és helyezték el a kassai Szent Erzsébet székesegyház sírboltjában. A sírboltban látható egy ezüst babérkoszorú, melyen a hazahozatalt anyagilag támogató helyeségek neve olvasható.

A dóm belsejében az északi kapu feletti festmény II. Rákóczi Ferenc életének dicsőítéséről szól. A dóm külső északi oldalán 1938. július 24-én leplezték le a *Löffler Béla* szobrászművész alkotta domborművet, mely II. Rákóczi Ferenc mellképét ábrázolja. A latin szöveg *Wick Béla* kanonok műve, mely magyarul így hangzik:

„Ennek az ősi székesegyháznak sírboltjában nyugosznak az Úrban II. Rákóczi Ferenc fejedelemnek, édesanyjának Zrínyi Ilonának, fiának Józsefnek és három hűséges társának csontjai, akiket a kegyetlen balsors által reájuk mért két évszázados hontalanság után, a hálás utókor a hosszú száműzetés földjéről kegyelemteljesen visszahozott, és 1906. október 29-én a legfényesebb temetési pompával, szent áhítattal és méltó módon ebben a megszentelt sírboltban helyezett el csendes nyugalomra. Állj meg vándor, és tiszteld a nagy hősök nagy tetteit és dicső emléket. Ezt az emlékművet a város tanácsa és lakossága emeltette az Úr 1938-ik esztendejében.”

A Miklós-börtön mellett, a református templom északi oldalán található az 1930-ban megnyitott Rodostó-ház. Az épületnek csak a külseje másolat. Belső helyiségeiben bemutatják a Rodostóból több ládában hazaszállított eredeti faelemeket, díszeket, ablakokat. Az ab-

lakkeretek és a faburkolatok szegélyén szegfűs, rózsás díszítésen maga a fejedelem is dolgozott. A lépcsőház mennyezetére az 1906. évi temetés zászlaját erősítették.

Az 1906-os esztendő Kassa életében másik ünnepet is hozott. A dómtól délre eső Mihály-kápolna mellett leplezték le *Horvay János* és *Szamovolszky Ödön* közös alkotását, a „Honvédszobrot”. A szobor előterében egy 48-as honvéd állt, a mögötte álló kuruc vitéz bátorított.

A szobrot a cseh katonaság 1919. március 17-én ledöntötte. 1938 után a szobor ismételt elkészítését és felállítását tervezték. A háborús viszonyok között a szép elképzelés nem valósulhatott meg. A több évtizeden keresztül megmaradt szobor nélküli talapzatot is lebontották már.

Emlékezzünk történelmünk nagy személyére és az általa vezetett dicső szabadságharcra.

Schalkház Lipót

Bátor Albert (1934–2003)

Bátor Albert erdőmérnök, a barát, a kolléga, a fafeldolgozás kiváló szakembere 2003. április 22-én eltávozott közülünk.

Halálhíre váratlanul ért bennünket.

1934-ben született Gyöngyösön. Általános és középiskoláit szülővárosában és Nagykőrösön végezte.

Szakmai pályafutása 1958-ban kezdődött, amikor erdőmérnöki diplomát szerzett a soproni egyetemünkön. Első munkahelye a Pécsi Erdőrendezőiség volt, ahol 3 évig dolgozott mint üzemtervező mérnök.

1961-ben a Mátrafüredi Erdészethez került mint erdőművelési műszaki vezető, és ettől az időponttól kezdődően életpályája végig a mai EGERERDŐ Részvénytársasághoz, illetve ennek elődeihez kapcsolódik. 1963-ban Bogár József üzemvezető meghívására a Felnémeti Fűrészüzemhez kerül, amely ekkor az Észak-magyarországi Fűrészekhez tartozik – és ezzel végérvényesen elkötelezte magát a fafeldolgozással. Kezdetben műszaki vezető, majd üzemvezető-helyettes, később a Fűrészüzem vezetőjeként tevékenykedik éveken keresztül.

1977-ben az Erdőgazdaság központjába helyezik, és ettől kezdve 1992-ig, nyugdíjazásáig a cég fafeldolgozását irányítja mint fafeldolgozási osztályvezető.

Nagyon komoly munkát fejtett ki a cég nagy faipari beruházásainak előkészítésé-

ben és megvalósításában. Ezek közül csak a nagyobbakat említeném: a Felnémeti Fűrészüzem rekonstrukciója, a Petőfibányai üzem megújítása, a Gyöngyösi Parkettagyár beruházásai.

Szerény volt, nem törekedett látványosságra, de mi jól tudjuk, hogy kötelességtudása, embersége például szolgálhat a mai fiatalok számára.

Egerben, a Hatvani temetőben Juhász Gyula soraival vettünk Tőle végső búcsút:

*Szeretnék néha visszajönni még,
Ha innen majd a föld alá megyek.
Feledni nem könnyű a föld ízét,
A csillagot főnn és a felleget.*

Wágner Tibor

Borsodi Zsolt 1958 – 2003

Május 10-én, tragikus hirtelenséggel elhunyt Borsodi Zsolt, a Szántódi Erdészet igazgatója.

1958-ban Zircen született, ahol erdőmérnök édesapja a helyi erdészet vezetője volt. Másfél éves nyíregyházi kitérő után, tízéves korában Veszprémbe költöztek, ahol befejezve általános iskolai tanulmányait, a Lovassy László gimnáziumban érettségizett 1976-ban. Még ez évben sikeres felvételi vizsgát tett az Erdészeti és Faipari Egyetemen, de tanulmányai megkezdése előtt még katonai szolgálatot teljesített, ahonnan őrmesterként szerelt le.

Egyetemi tanulmányai során – bár minden szakterületen jól teljesített – inkább a bi-

ológiai tárgyakkal, erdőművelési témákkal foglalkozott szívesebben. Diplomamunkája: A Veszprém környéki kopárfásítások, az extrém termőhelyen végezhető művelési és telepítési kérdéseket dolgozta fel.

Jeles minősítésű erdőmérnöki oklevele megszerzése után, 1982-ben pályázat útján került a SEFAG Szántódi Erdészethez. Rövid ideig gyakornokoskodott, mivel az élet úgy hozta, hogy hamarosan erdőművelési műszaki vezetői állást kellett betöltenie. Az ágazatot nehéz körülmények között vette át. A rossz termőhelyen lévő fiatalosok ápolását és felújítását a szűkösön rendelkezésre álló munkaerővel kellett megoldania.

1988-tól fahasználati műszaki vezetői beosztást kapott, mely szakterületet később ágazatvezetőként, illetve 1994-től főmérnöként látott el. A nagy volumenű termelési feladatok levelezénielése és a fakitermelő vállalkozói réteg megszervezése fűződött nevéhez. Munkája mellett megszerezte az erdészeti gazdasági szakmérnöki végzettséget is. 1999. június 1-től az erdészet igazgatójává nevezték ki.

Minden megbízatását lelkiismeretesen, szívvel-lélekkel végezte. Fogékony volt minden új technika, úgymint az informatika és az elektronika iránt. Jó humora is éles esztét, villámgyors gondolkodását tükrözte. Ki egyensúlyozott, önzetlen, szerény, csendes ember volt. Ritkán gyúlt haragra. Bűjűt, bánatát nehezen és csak kevés emberrel osztotta meg, gyakran inkább magába fojtotta.

A Somogyi Erdészeti és Faipari Részvénytársaság dolgozója, egykori munkatársak, és az erdészársadalom nevében búcsúzzunk Borsodi Zsolt kollégánktól, emlékét megőrizzük.